

Mikaela Sohlberg SPSP10

Projektrapport,
En annan sida av Thailand
2013-05-31
Handledare: Monica Asplund Lindman

En annan sida av Thailand

Mikaela Sohlberg SPSP10

Sammandrag

Syfte

Mitt syfte är att ta reda på hur organisationen Child Care Thailand har lagt upp sin hjälpverksamhet samt vad de gör för skillnad för de barn som får stipendier av CCT.

Frågeställningar

Varför startades organisationen CCT?

Vilka beviljas stipendier från CCT?

Hur går arbetet till?

Vad gör det för skillnad för barnen som får stipendierna?

Hur finansieras projektet?

Resultat

Organisationen Child Care Thailand startades när paret Larsson uppmärksammade att det finns många fattiga barn i området som inte får chansen att fullfölja sin skolgång. De vill hjälpa dessa barn så att de ska få chansen skapa en tryggare och bättre framtid genom att fullfölja sin utbildning. Barn som har en strävan att fullfölja sin skolgång men saknar de ekonomiska resurserna är de som kan få stipendiat av organisationen. Genom kontakt med skolledning och elevernas lärare delar Child Care Thailand ut stipendier för att hjälpa till nödvändiga studiemedel. Barnen som får stipendier får chansen att fullfölja sin skolgång vilket i sin tur leder dem till en bättre och tryggare framtid. Projektet finansieras genom donationer, olika typer av insamlingar samt hjälp från frivilliga personer som stöttar och hjälper till.

Slutsats

Child Care Thailand är en liten organisation som i dagsläget kan bevilja stipendier till 21 barn i området för studier på både grundskola och högre utbildning. Där igenom får även familjerna stöd. Alla typer av hjälporganisationer är nödvändiga och nu vet jag bevisligen att både stora och små kan göra nytta. Det är en fantastisk och osjälvisk handling som verkligen passar in i uttrycket "tänk globalt, handla lokalt". Jag har verkligen lärt mig att få personer kan göra stor nytta för andra människor. I första hand är det dessa 21 barn som "ger ringar på vattnet". Det är ett långsiktigt projekt eftersom dessa barn senare kommer kunna hjälpa sina familjer och även bidra till ett bättre samhälle.

Projektrapport,
En annan sida av Thailand
2013-05-31
Handledare: Monica Asplund Lindman

Mikaela Sohlberg SPSP10

Innehållsförteckning

Sammandrag	2
Innehållsförteckning	3
Inledning	4
Syfte	4
Bakgrund	4-5
Mål	5
Frågeställningar	5
Metod och material	6
Resurser	6
Resultat	
Förberedelser	6-7
Dag 1	8
Dag 2	8
Dag 3	8-9
Dag 4	9-10
Dag 5	10-11
Dag 6	11
Dag 7	11-13
Slutsats/diskussion	14-15
Utvärdering	15
Källförteckning	16

Mikaela Sohlberg SPSP10

Inledning

I november besökte jag den lilla fiskebyn Mae Phim i Thailand, ett underbart semesterparadis söder om Bangkok. Min resa var ingen semester, utan jag fick chansen att följa organisationen Child Care Thailand (CCT) som hjälper fattiga barn med deras skolgång. De starka mötena med både barnen och deras familjer kommer jag att bära med mig resten av livet. I min rapport kommer jag att redovisa mina förberedelser inför och under resan samt det uppföljande arbetet i processen.

Syfte

Mitt syfte är att ta reda på hur organisationen har lagt upp sin hjälpverksamhet samt vad de gör för skillnad för de barn som får stipendier av CCT. Jag ska i min studie ta reda på hur CCT är organiserade och hur de bedriver sitt arbete. Jag vill med egna ögon, på plats, se vilket resultat organisationen kan visa.

Min strävan är att efter studenten utbilda mig till sjuksköterska med inriktning barnsjukvård alternativt barnmorska. Med denna studie vill jag bredda mina kunskaper internationellt. Både i syfte att utveckla och fördjupa mina kunskaper samt få en inblick i ett samhälle långt ifrån den uppväxt jag själv har. Under två veckor på höstterminen 2012 fick jag möjligheten att följa Child Care Thailands arbete.

Bakgrund

För att få större förståelse för vad CCT är för en organisation kommer jag att inleda med att presentera lite om Röda Korsets verksamhet samt jämföra detta med Child Care Thailands arbete.

Röda Korset/Röda Halvmånen är en internationell organisation med hjälpverksamhet över hela världen. Till skillnad från den organisationen har jag hittat, en liten hjälporganisation som endast verkar lokalt i Rayongprovinsen, Thailand. Båda organisationerna gör stor nytta utifrån de resurser som de har till sitt förfogande. CCT arbetar med insamlade medel från en begränsad grupp intresserade och har inga administrativa kostnader. Det vill säga dessa kostnader tas inte från insamlade medel.

Röda Korset är en världsomspännande organisation som funnits i flera hundra år. De har till sitt förfogande tjänstemän och volontärer och har förutom insamlingar ett statligt stöd som gör att de har betydligt större möjligheter att bedriva storskalig hjälpverksamhet.

En stor skillnad mellan de två hjälporganisationerna är att CCT:s verksamhet utgår ifrån en liten grupp människor som har tagit initiativet till att bygga upp hjälpverksamhet i ett begränsat

Mikaela Sohlberg SPSP10

område och till en begränsad grupp. CCT erbjuder hjälp till behövande utan att de har efterfrågats till skillnad från Röda Korset som inväntar en förfrågan från behövande innan hjälpverksamheten kan komma igång.

Röda Korsets hjälpverksamhet finns i många länder och med många långsiktiga projekt, samt katastrofhjälp vid speciella tillfällen. Internationellt jobbar Röda Korset med sina projekt i samarbete med den lokala Röda Korset/Röda Halvmånen organisationen. I huvudsak skickas en förfrågan från den lokala Röda Korsors-/Röda Halvmånenorganisationen om hjälp och stöd.
(<http://www.redcross.se/> 2013-05-31)

Svenska Röda Korset har en stark koppling till internationell utbildning av sjuksköterskor som hör till den historiska utvecklingen. Genom Röda Korsets grundare Henri Dunant bildades ett internationellt förbund med huvudkvarter i Genève år 1864. Huvudkontoret finns fortfarande i Genève. Ursprunget är att man skulle starta ett förbund för hjälpverksamhet i krig. Detta skedde under samma tid och var stakt förknippat med Florencé Nightingales utvecklinga av den moderna sjuksköterskeutbildningen i England. Detta bidrog till att Röda Korsföreningar bildades i många länder som än idag är verksamma. Efter att man grundat hjälpverksamheten startade man även utbildningen för sjuksköterskor. (*Sjuksköterskan genom tiderna 1955 sid. 124-125*)

Mål

Målet med mitt arbete är att undersöka, granska och dokumentera det arbete som CCT gör på plats i Thailand. Child Care Thailand (CCT) arbetar med att stödja barns rätt till utbildning och goda levnadsvillkor. Utbildning är en nyckel till framtiden, vilket är organisationens ledstjärna. Under de två veckor jag besökte organisationen, kommer jag få delta i deras vardag för att kunna granska och dokumentera arbetet. Jag fick även chansen att besöka barnens familjer för att få en helhetsbild av deras livssituation.

Frågeställningar

Varför startades organisationen CCT?

Vilka beviljas stipendier från CCT?

Hur går arbetet till?

Vad gör det för skillnad för barnen som får stipendierna?

Hur finansieras projektet?

Mikaela Sohlberg SPSP10

Metod och material

Jag ska i min studie ta reda på hur CCT är organiserade och hur de bedriver sitt arbete. Jag vill med egna ögon, på plats, se vilket resultat organisationen kan visa. Med stöd av mina frågeställningar kommer jag att besvara dessa genom det jag själv dokumenterat under min resa. Jag ska beskriva processen från att jag fick idén till att jag kom hem och redovisade mitt arbete. Förutom Röda Korsets hemsida och viss litteratur är mitt arbete helt baserat på CCT:s skriftliga dokumentation och mitt eget iakttagande.

Resurser för genomförande av projektet

För att genomföra projektet behövdes ekonomiska resurser. Resekostnaden tur och retur blev totalt 7000 kr (tåg och flyg). Jag bodde i en hyreslägenhet som kostar 1500 kr för två veckor. Vaccinationer inför resan kostade 1300 kr. Maten lagade jag själv, där tillkommer kostnaden för inköp av råvaror, vilket är ungefär hälften så dyrt som i Sverige. Kameran för dokumentationen fick jag förmån att låna från skolan. Totalkostnaden för mitt projekt är ca 10000 kr.

Resultat

Förberedelser

För att beskriva resultatet använder jag mig av utdrag ur loggboken där jag dokumenterat processen.

Våren 2012 funderade jag på vilket projektarbete jag skulle välja. Jag blev inspirerad av en projektredovisning jag sett tidigare under året som handlade om ett volontärarbete till Kina.

Eftersom mitt mål efter studenten är att bli sjuksköterska med inriktning barnsjukvård/barnmorska kändes det intressant både av egenintresse och mina nuvarande studier på samhällsprogrammet. Det kändes viktigt för mig att göra något jag verkligen är intresserad av. Jag pratade med min farmor om min fundering på att göra en resa och hon stöttade mina tankar helhjärtat.

På en av hennes tidigare resor till Thailand hade hon hittat ett visitkort vid hotellreceptionen, där fanns information om en organisation (CCT) som hjälper fattiga och föräldralösa barn i byn Mae Phim och omgivning med grundläggande skolutbildning. Detta verkade intressant och jag bestämde mig för att kontakta organisationen via mail. Några veckor senare, innan sommarlovet, fick jag ett svar från Raija och B-O Larsson. Det är paret Larsson som startat och driver projektet. De meddelade att jag är välkommen att besöka dem under hösten och att jag skulle kontakta dem när jag fanns på plats.

Mikaela Sohlberg SPSP10

Min familj, och i huvudsak min farmor ville verkligen att jag skulle ta chansen och åka. Hon är själv pensionerad sjuksköterska och därför har även hon ett stort intresse för detta. Farmor och farfar bestämde sig för att i samband med min resa, själva åka med till området. Det kändes skönt med extrastöd och att jag inte reser iväg till andra sidan jordklotet helt ensam. Under sommaren bokade vi resan i november 2012, veckorna 44-45. Att det blev just dessa veckor var för att jag själv ville åka under höstlovet för att inte missa en del av skolarbete.

De inledande månaderna under höstterminen, fram till resan, bestod av förberedelsearbete. Det fanns många lösa trådar att rycka i och många frågor som behövde besvaras. Att skriva en projektplan med syfte samt planera i övrigt tillhör inte det allra lättaste jag gjort. Allt behövde planeras och räknas ut in i minsta detalj. Jag kom också underfund med att jag måste vaccineras före resan vilket blev en extrakostnad jag till en början inte hade räknat med. Jag kom att behöva vaccineras mot bland annat hepatit och kolera. Sprutorna ska tas med fyra veckors mellanrum vilket gjorde att det blev brottom för att jag skulle hinna med alla sprutor innan avresan. Jag fick hjälp på Medicinskt Centrums vådcentral med planering och sjuksköterskan rekommenderade även koleravaccinet vilket var nödvändigt eftersom jag skulle vara i kontakt med många människor i en fattig del under min vistelse i Mae Phim.

Nästa steg blev att revidera planeringen och lägga till både kostnader och tid för att hinna med vaccinationstillfällena. Jag försökte även prata med skolan om ett eventuellt stipendium för resan men jag fick tyvärr beskedet att det var för sent för att söka något. Jag önskar att jag hade vetat lite längre i förväg att resan skulle bli av, då kunde jag ha haft chansen att söka stipendium för att finansiera resan. Istället ställde familjen upp och själv kunde jag ta en del av mina besparingar.

Under mitt individuella val förra året läste jag Fotografisk bild A, detta var tur eftersom jag då fick förmånen att låna en systemkamera för att kunna dokumentera resan.

Under höstens hade jag förutom allt skolarbete, en hel del att förbereda och inför resan. Jag hade även funderingar kring klädsel, behövde jag införskaffa något nytt? Att klädsel är viktigt att förbereda beror på att Thailand är ett buddistiskt land som har sina speciella klädkoder. I vissa andra kulturer måste man ha lite mer omtanke kring både hur man klär sig och beter sig. Jag såg till att införskaffa lämplig shorts och en sjal att ha runt axlarna. Till exempel bör man inte ha bara axlar i vissa sammanhang. Det tillkom också många andra småsaker som krävde mycket tid och arbete, exempel på dessa är försäkringar, pass, mobilabonnemang, solskydd och en lämplig ryggsäck.

Vecka 44 var en krävande vecka, förutom allt fixande och packande hade vi ett stort skolprojekt (FN-rollspel) att avsluta. Lyckligtvis gick allt bra och på fredagen den 26 oktober klockan 07.00 gick tåget till Arlanda flygplats. Vi var framme i god tid och jag strosade omkring bland taxfree-butikerna. Vi flög under natten och var framme i Bangkok tidigt på morgonen, en flygresan på ungefär 10 timmar och med en tidsskillnad på 6 timmar.

Mikaela Sohlberg SPSP10

På flygplatsen i Bangkok möttes vi av en vän till familjen. Han körde oss till den lilla fiskebyn Mae Phim 18 mil sydöst om huvudstaden. Vi bodde i ett fint lägenhetshotell för turister som heter Sea View, som ligger precis vid havet.

Dag 1

Första dagen handlade vi mat och jag hyrde en cykel. Jag cyklade runt i området för att se mig omkring samt ta reda på var jag skulle möta Raija och B-O från organisationen följande dag.

Dag 2

Nästa dag cyklade jag till ett av villaområdena för att träffa Raija och B-O Larsson för första gången. De berättade om projektet, bland annat tog de upp bakgrunden till varför de startat projektet. Vi gick även igenom följande dagar och hur en vanlig dag med organisationen ser ut. Vanligtvis består det av ett möte med skolan där lärare och eleven är närvarande. Sedan åker de hem till barnet för att besöka familjen i syfte att hålla sig uppdaterad om barnets situation hemma.

Child Care Thailand startades av det svenska paret Raija och B-O Larsson för några år sedan. De bor i Mae Phim 6 månader om året. Genom lokala kontakter lärde de sig mycket om området och Thailändska seder och bruk. Tillsammans uppmärksammade de att det finns barn som inte får möjlighet att fullfölja sin utbildning. Detta beror på fattigdom som gör att det inte finns pengar till barnens utbildning och de tvingas istället arbeta för familjens försörjning. I Sverige finns sociala skyddsnät som hjälper barn i samma situation men Thailand saknar tyvärr ett sådant. Många av barnen har övergetts av sina föräldrar och lämnats till en släkting eller annan familj som inte har möjlighet att skicka dem till skolan. Om dessa familjer inte kan ta hand om barnen hamnar det olyckligtvis på gatan eller barnhem i Bangkokområdet. Gatan eller barnhem nära i ett stökigt storstadsområde är inget bra alternativ för deras fortsatta framtid. Utan utbildning blir det svårt att försörja sig och därför är det viktigt att de fullföljer skolgången. I syfte att hjälpa dessa barn med att fullfölja deras skolgång samt se till att de får stanna i sina familjer, startades Child Care Thailand. Till sin hjälp har B-O och Raija två vänner som bor i området, Montha Sangmaung "Tuk" och Wasana Charoenruay "Kung".

Dag 3

Följande dag blev jag hämtad av Paret Larsson vid hotellet. Vi hade ett möte med en av skolorna under eftermiddagen och på vägen stannade vi för att handla frukt till familjebesöket som också var inplanerat. I närheten av fruktståndet träffade vi tolken som berättade att mötet var inställt. Tydligt är detta mycket vanligt i Thailand där ordet "framförhållning" näst intill inte existerar. Vilket var lite av en kulturkrock för mig. De har en liten annan mentalitet i sin kultur vilket jag tyckte var mycket spännande. Istället åkte vi direkt hem till en annan familjen ute på landsbygden

Mikaela Sohlberg SPSP10

för att besöka två av organisationens barn Ploy och Prae. Ploy är den äldsta i syskonskaran och hon fick sitt första stipendium några år tidigare. Raija och B-O hade hört talas om henne, en mycket duktig elev med högsta betyg i nästan alla ämnen. Tyvärr skulle hon inte få gå kvar i skolan eftersom hennes familj är mycket fattig. Tack vare CCT får nu både Ploy och hennes lillasyster fullfölja sin skolgång.

Organisationen söker elever som Ploy, det behöver inte nödvändigtvis vara de allra duktigaste men de behöver ha en strävan att vilja fullfölja sin skolgång. För att organisationen ska kunna ge dem stipendiet behöver de också fortsätta ha godkända betyg, resultaten rapporteras till organisationen med jämna mellanrum. Beroende på studieresultat och intresse kan också fortsatt stöd ges.

När vi kom fram var Ploy inte hemma men vi fick träffa hennes två yngre systrar. Prae kände snabbt igen Raija och B-O och blev jätteglad när hon fick en stor kasse med frukt. Huset bestod av ett plåtskjul och sakerna var spridda överallt, till och med utanför det lilla huset. Familjen är väldigt fattig men trots det varma och glada personer. Inne i huset sov hela familjen på tunna madrasser på golvet, jag smög in försiktigt för att inte väcka den sovande babyn på golvet.

För mig var det mycket intryck att ta in första dagen, känslorna var lite upp och ned och det kändes i bilen på väg hem. Jag har inte tänkt över allt särskilt mycket när jag träffade familjen, känslorna kom efteråt, när jag har tänkt igenom vad vi sett och varit med om. När jag tittade ut genom bilfönstret såg jag flera hus som liknade flickornas, slitna plåtskjul. Mitt ibland allt detta dök det upp flotta villor, en otrolig kontrast och så ser det ut lite överallt.

Dag 4

Följande dag startade vi på samma sätt genom att handla frukt och godis till barnen och deras familjer. Pengar till dessa saker tar paret Larsson ur egen ficka. Bidragen, de som finns i organisationen går till barnens skolavgifter, läromedel, kläder, mellanmål, skolskjuts etc. Skolorna är CCT:s viktigaste kontakter eftersom de har mycket stor kännedom om familjerna inom sitt upptagningsområde. Hjälpen distribueras och kontrolleras också till stor del av skolorna. En ansvarig lärare lämnar sedan redovisning till CCT över hur de medel som gått till respektive barn använts. Pengarna samlas in från familj, vänner och andra turister i området Mae Phim. Det finns några insamlingsbössor i byn och vid Mae Phims lokala massageställe samlar personalen in all sin dricks till organisationen. I framtiden hoppas organisationen att kontaktnätet växt och därmed också insamlingssummorna. Ju mer pengar som ges till organisationen desto fler barn kan få stöd.

På skolan mötte vi några lärare och organisationens tolk. Inne på ett kontor går man tillsammans med eleverna, syskonen Boss och Bass igenom alla betyg och får all information som är nödvändig för organisationens ställningstagande för att bevilja mera pengar. Allt diskuteras och

Mikaela Sohlberg SPSP10

kontrolleras in i minsta detalj. Syskonen, nio och elva år gamla har förbättrat sina betyg och alla runt bordet applåderar. Sedan går man igenom vad pojkarna behöver för nya medel samt hur mycket som använts av deras tidigare stipendier. Det visar sig att den äldsta pojken har använt mycket lite av sina pengar vilket bekymrar både Raija och B-O. Efter ett par följdfrågor visar det sig att han försöker spara pengarna till familjen. Han trodde att om han inte använder så mycket så kan hans familj få dem istället för honom. Detta är så fint att jag nästan får tårar i ögonen. Familjen är mycket fattig och alla förstår hans fina tanke, men tyvärr är detta inte vad pengarna är avsedda för. Lärarna och tolken hjälps åt att förklara för pojken att om han fortsätter att vara duktig i skolan kan han en dag få ett bra yrke och senare se till att familjen får det bättre.

Jag frågar pojkarna lite försiktigt när de fyller år och det förvånar mig att de inte vet svaret. I Thailand är det inte så vanligt att man firar födelsedagar. B-O hade bättre koll än barnen själva, båda pojkarna visar sig vara födda på vintern enligt organisationens papper.

Bear och Tear heter de två andra pojkarna som tålmodigt suttit och väntat på sin tur. De är en annan syskonskara som också får hjälp av organisationen. Pojkarna lever bakom en fabrik tillsammans med sina föräldrar och storasyster. Hade de inte fått stöd av CCT hade de fått arbeta i fabriken med sina föräldrar eftersom familjen är mycket fattig. På samma sätt kontrolleras allt och dessa två pojkar får också nya stipendier.

Efter mitt första skolbesök är det dags att åka hem till pojkarna för att hälsa på deras familjer. Först åker vi hem till Boss och Bass, de lever i ett slitet hus tillsammans med gammelföräldrarna, 88 år gamla. Gammelfarfar är förlamad från midjan och hasar omkring inomhus. Gammelmormor (stålkvinnan) ler ett tandlöst leende, hon är skrynklig som ett russin men pigg och glad. Hon tar hand om allt där hemma, om pojkarna och sin man. Med hjälp av en grannkvinna tar hon även hand om en annan granne. Hon är också gammal och väldigt sjuk, hon är sängliggande och kan knappt röra sig alls.

För mig är allt detta hemskt att se, men familjen och pojkarna ler hela tiden, de är så glada över att vi är där.

Nästa stopp är hos familjen som lever bakom fabriken. Eftersom fabriken är i full gång den dagen är det svårt och riskfyllt att ta oss in på området. På ett sätt känner jag mig lite lättad över att vi inte behövde gå in till dem. På långt håll känns avgaser och den dåliga luften från fabriken. För mig är det oförståeligt att man kan vistas inne på området. I bilen på väg hem berättar B-O för mig att nästan 40 familjer lever bakom fabriken. De har hemska arbetsförhållanden och dåliga löner.

När jag kom till lägenheten var jag helt slut, jag var extremt känslomässigt berörd och många tankar snurrade runt i huvudet på mig. Det är mycket att ta in och reflektera över.

Mikaela Sohlberg SPSP10

Dag 5

Det allra första barnet som fick stipendiet från CCT var Non, 13 år. Han har långt till skolan och pengarna räckte inte för att familjen ska kunna betala skolskjuts.

Vi gör ett skolbesök långt ute på landsbygden. Jag funderar på varför alla skolor ligger så ocentralt, varför placerar man dem inte så att eleverna lätt kan ta sig dit?

På samma sätt som tidigare kontrolleras och diskuteras allt mellan lärarna och organisationen. Non är duktig i skolan men tyvärr visar det sig att han har det tufft bland sina klasskamrater. Lärarna lovar att bevaka situationen extra noggrant i fortsättningen. Jag blir illa berörd över att pojken hela tiden ser ledsen och besvärad ut. Det finns liksom inte riktigt samma gnista i hans ögon som hos de andra barnen.

Vi åker hem till pojkens familj som lever i ett ensamt plåtskjul mitt bland gummiträden. De saknar grannar och bor fem personer på ett otroligt litet utrymme. Non sover utanför på en träbänk med endast ett tak över huvudet. Att det ens går att leva på det här stället är för mig ofattbart. Nu har marken torkat upp, men under regnperioden förvandlas allt till lera.

Vad som gör mig glad är att pojken ler lite försiktigt när vi är utanför skolan och han visar att han tycker att det är roligt att vi var där. Det lilla leendet gjorde att hela min dag kändes bra.

Dag 6

Under söndagen var barnen lediga och vi passade på att ta några av dem till en marknad i Kleng, en lite större stad ett par mil från Mae Phim. Barnen behövde nya fritidskläder som de själva valde ut på marknaden. Det lyste i ögonen på dem när de fick sina påsar med kläder. Efter marknaden åkte vi allesammans till en restaurang. Barnen väntar duktigt tills någon säger "varsågod" och då åt de som aldrig förr!

När tallrikarna var tomma åkte vi hem till Tear, Bear och deras äldre syster som bor bakom fabriken. Idag är den inte igång så vi kan besöka familjen. För att komma till husen på baksidan måste man gå igenom fabriken vilket består av en mycket farlig miljö med meterhöga träpallar och enorma sågverk. Bakom fabriken står ett enormt plåtskjul med långa mörka korridorer.

Att de kan leva på det här sättet är svårt för mig att få grepp om. Även om fabriken inte är igång idag är luften otroligt dålig. Det är tungt att andas även om den för dagen inte är i bruk. Jag kan knappt föreställa mig hur luften måste vara att andas in när arbetet är igång. I denna dåliga och framförallt farliga miljö lever 45 familjer.

Dag 7

Mikaela Sohlberg SPSP10

Vi besöker en lågstadieskola i Kleng där vi diskuterar om några nya barn ska tas med i organisationen. Tolken har hört talas om dessa barn och när vi pratar med lärarna verkar de mycket engagerade och berörda över deras livssituation.

Mitt i mötet blir det oväder och jag tittar ut genom glasdörrarna, nyfikna elever springer omkring utanför och kikar in för att få en glimt av mig och de andra. De turas om att kika in och jag vinkar glatt tillbaka. På detta sätt gick det till på många ställen jag besökte, i Thailand är man inte rädd för att peka och ropa om man är nyfiken på något. Med mitt utseende var jag för dem mycket "exotisk" och jag har aldrig blivit så uppmärksam i hela mitt liv. Blygsamhet existerar inte på samma sätt hos dem vilket var ännu en kulturkrock för mig.

Mötet fortsätter och vi träffar den första flickan som heter Oom, och verkar vara framåt och mycket glad. Hon berättar själv att hon tycker om att måla. Hon har en tuff bakgrund och visar sig vara i stort behov av hjälp.

Flickan har ingen mamma (hon övergav familjen när flickan var liten). Detta är mycket vanligt i Thailand och en bidragande anledning till att så många barn i området är föräldralösa. Om föräldrarna separerar och hittar en ny partner, duger inte deras barn för den "nya familjen". Denna mentalitet är något främmande för mig men inte ovanlig i Thailand. Jag har svårt att förstå hur man kan överge sitt barn bara för att man träffat en ny man. Oom levde med sin pappa fram till september då han olyckligtvis gick bort i en arbetsolycka. Nu bor Oom hos sin farmor och farfar som är mycket fattiga.

Det beslutas att hon får stipendium av organisationen och papper med alla detaljer fylls i noggrant med hjälp av tolken och flickans lärare. Dessa speciella papper används när nya barn tas med i organisationen, det är mycket viktigt och avgörande med bakgrundsdetaljer.

Vi åker till en annan skola i närheten där vi träffar en flicka som heter Mey och är 15 år. Hon bor hos sin mormor tillsammans med sin yngre handikappade syster. Någon pappa känner de inte till och mamman lämnade dem när hennes lillasyster föddes. Mey cyklar omkring och säljer curry och ris på kvällar och helger för att hjälpa till med försörjningen. Familjen har inte alltid råd att betala elektricitet och då får hon studera med hjälp av stearinljus på kvällarna. Mormorn har inte råd att låta flickan fortsätta sina studier. Mey får också stipendiet av CCT vilket glädjer mig något enormt.

Den tredje flickan vi träffar på skolan heter Ik. Flickans mamma dog i cancer och nu bor hon tillsammans med sin pappa som saknar fast arbete. Raija berättar att det är tveksamt hur länge hon får stanna hos pappan, risken finns att han gifter om sig och överger flickan.

Efter skolbesöken åker vi till de tre flickornas hem. Oom bor mycket nära skolan och när vi kommer fram till huset möter vi hennes farmor och farfar. Medan hennes farmor visar bilder för

Mikaela Sohlberg SPSP10

B-O och pratar högt på Thai, kikar jag försiktigt in i huset. Det är mörkt där inne, ganska rymligt men extremt primitivt och smutsigt. En kvinna studsar omkring där inne och skrattar högt, hon är en släkting till familjen och Ooms farfar berättar att kvinnan är mentalt sjuk. Innan vi åker tackar familjen oss, om och om igen. Ooms farfar har tårar i ögonen och farmodern ropar högt ut något på thailändska som jag tyvärr inte begriper.

Vi åker vidare till Mey, flickan med den handikappade systemen. De lever i ett smalt skjul, vilket ser ut som ett inklämt utrymme mellan två andra hus. Mormodern står utanför och säljer ris, hon är glad och skiner som en sol precis som Mey. Jag går in i huset och förvånas över vad jag ser. Allt är i en enda röra, smutsigt och trång och allt låg slängt på golvet. Längst in sitter systemen och ser på tv, hon är ganska stor och har fötter och händer vridna åt helt fel håll. Flickan verkar inte uppfatta att vi befinner oss i rummet trots att jag står ganska nära. Mey berättar att det är svårt för dem att få ut lillasystemen, hon blir tyngre och tyngre för varje dag som går och de saknar en bra rullstol.

Tredje flickan Ik bor en bit bort. Pappan möter oss på uppfarten och visar sig vara mycket trevlig. De bor i ett mycket enkelt hus som på insidan ser ut precis som de tidigare nämnda bostäderna jag besökt under resans gång. Det är lummigt i området och mygg överallt. Jag funderar på om de ens äger något myggnät, jag kan inte se något så jag drar slutsatsen att de inte äger något sådant. Jag står på uppfarten i bara någon minut, under tiden har jag hunnit få flera bett. Eftersom dengufieber (en sjukdom vars smitta myggen bär på) finns i området, så det gäller det att vara försiktig.

På kvällen känner jag mig helt färdig. Detta kanske var den tuffaste dagen av dem alla. Flickornas historier är hemska men jag kan glädjas åt att de nu får hjälp. Organisationen tog emot tre nya barn idag, tre flickor som får möjligheten att skapa sig ett bättre liv, både för sig själva samt sina familjer.

Min resa var fantastisk och lärorik på många sätt. Självklart gjorde den mig också känslomässigt berörd eftersom jag fick se och uppleva både glädje och sorg. På flyget hem kände jag mig lycklig och stolt över att jag gjorde denna resa och fick möjligheten att se och uppleva allt.

När jag kom hem till Norrköping sköt jag upp allt arbete med projektet då jag behövde få tid att tänka och reflektera över det jag upplevt. Några veckor senare började jag förbereda min projektredovisning som jag höll i mars 2013. När det blev dags för redovisningen var jag nervös men också mycket stolt över att få berätta om *mina egna upplevelser*. Jag hade dokumenterat allt noggrant med loggbok och kamera vilket gjorde redovisningen innehållsrik och rolig att delge mina kamrater i kursen.

Mikaela Sohlberg SPSP10

Jag vet att det är viktigt att berätta, dels för att bearbeta det jag varit med om, men också för att andra ska få ta del av min kunskap och i sin tur kunna vara med och stötta organisationens fantastiska och osjälviska arbete.

Slutsats/diskussion

Organisationen Child Care Thailand startades när paret Larsson uppmärksammade att det finns många fattiga barn i området som inte får chansen att fullfölja sin skolgång. De vill hjälpa dessa barn så att de ska få möjlighet skapa en tryggare och bättre framtid genom att fullfölja sin utbildning.

Barn som har en strävan att fullfölja sin skolgång men saknar de ekonomiska resurserna är de som kan få stipendiat av organisationen. Genom kontakt med skolledning och elevernas lärare delar Child Care Thailand ut stipendier för att hjälpa till att finansiera nödvändiga studiemedel. Barnen som får stipendier får chansen att fullfölja sin skolgång vilket i sin tur leder dem till en bättre och tryggare framtid. Projektet finansieras genom donationer, olika typer av insamlingar samt hjälp från frivilliga personer som stöttar och hjälper till.

Child Care Thailand är en liten organisation som i dagsläget kan bevilja stipendier till 21 barn i området för studier på både grundskola och högre utbildning. Där igenom får även familjerna stöd. Med stipendierna får barnen alla förutsättningar som krävs för att de ska kunna fullfölja sin skolgång.

Detta ställer också krav på barnen, organisationen följer upp arbetet vilket gör att barnen motiveras till att fullfölja sina studier. Tack vare att de har kontakt med barnens familjer, underlättar det också med att styrka både barnens och föräldrarnas tro på att skolgången är viktig.

Det är en fantastisk och osjälvisk handling som verkligen passar in i uttrycket "tänk globalt, handla lokalt". Jag har verkligen lärt mig att få personer kan göra stor nytta för andra människor. I första hand är det dessa 21 barn som "ger ringar på vattnet". Det är ett långsiktigt projekt eftersom dessa barn senare kommer kunna hjälpa sina familjer och även bidra till ett bättre samhälle. Exempel på detta är att ett av barnen som fick stipendiet nu läser på universitetet och kommer säkerligen med sin kunskap bidra till mycket positivt både för sig själv och för andra. Med den kunskap som barnen får bidrar de till en positiv samhällsutveckling som dessutom är hållbar.

Alla typer av hjälporganisationer är nödvändiga och nu vet jag bevisligen att både stora och små kan göra nytta. Det är självklart att en stor organisation måste ha en administration som planera och organisera arbetet. Detta gör att pengar måste avsättas till administrationen. En fördel med mindre organisationer som CCT är att alla pengar går direkt till barnen och verksamheten. Risker finns det ändå, när det bygger på enskilda individer, så kallade eldsjälar att man tappar intresset,

Mikaela Sohlberg SPSP10

eller att det händer sker som hindrar att man kan fullfölja det man har påbörjat. Jag fick aldrig någon kännedom om någon som skulle kunna ta deras plats, om förändringar skulle inträffa som göra att planerna inte kan fullföljas.

Jag har även reflekterat mycket kring de människor som menar att "det jag gör ensam gör ingen nytta". Detta kan gälla miljöfrågor så väl som ekonomiskt bistånd. Efter min resa kan jag dra slutsatsen att även små medel och insatser gör stor skillnad. Kunskap är en grundläggande faktor till att människor ska få det bättre, min inställning är att även små saker som människor gör enskilt och i samarbetet med andra bidrar till en positiv utveckling. Jag instämmer helt i organisationens mål, "kunskap är en nyckel till framtiden".

Utvärdering

Beroende på hur mycket pengar som organisationen samlar in från sina donatorer ökar möjligheterna för fler barn att få stipendier. Förutom att det finns insamlingsbössor hos olika företag i området så ordnar man med gemensamma insamlingstillfällen i form av exempelvis nyårsfest eller andra aktiviteter. I huvudsak är det turister och en stor grupp skandinaver som under en kortare eller längre tid bor i området. De är främst till dessa personer som organisationen vänder sig till för att få pengar till verksamheten.

Resan till Thailand har varit mycket givande. Det har inneburit hårt arbete och har varit både tidskrävande och känslösamt påfrestande. Jag är stolt över mitt arbete eftersom jag från början inte ens trodde att jag skulle kunna komma iväg. Jag har funnit ett intresse och engagemang som kom att bli mycket större än jag någonsin kunnat föreställa mig. Jag är otroligt tacksam över det sociala skyddsnät och all den trygghet som finns hemma i Sverige, samtidigt lider jag med dem som saknar detta. Jag har stor respekt för organisationens verksamhet och är mycket tacksam över att det finns sådana fantastiska människor som bidrar till att världen blir en lite bättre plats att vistas i.

Jag kommer alltid att bära med mig denna erfarenhet och i framtiden hoppas jag kunna arbeta med att utveckla och hjälpa andra människor. Genom inspiration från mitt projektarbete har jag funnit en helt ny gnista hos mig själv som jag inte trodde fanns. Jag hoppas att min dokumentation och presentation kan hjälpa organisationen med lite marknadsföring, ju fler finansiella bidrag de får, desto fler barn kan få hjälp. Jag hoppas att jag en dag får möjligheten att åka tillbaka till Mae Phim.

Projektrapport,
En annan sida av Thailand
2013-05-31
Handledare: Monica Asplund Lindman

Mikaela Sohlberg SPSP10

Källförteckning

<http://www.redcross.se/> 2013-05-31

<http://www.childcare.in.th/Hem.php> 2013-05-31

Lavinia L. Docks, Isabell M. Stewarts och L. Seymers, Sjuksköterska genom tiderna, Söderström & co:o Förlagsaktiebolag 1955. Sid 124-125.